

Horváth Florencia

Higany vagyok, fény vagyok, csík vagyok, mész vagyok, föld vagyok

Anyám a víz alján fekszik, lebeg a szíve. Nem látom magamat a tükörben, ha rá gondolok, nem látom őt magamban. Hiába áll az ember két félből, nem lehet egyik sem. Anyám a vízszint alján lebeg, cafatokra fut szét a teste. Egy élet óta ismerem, megtanultam beszélni és nem beszélni róla. Egyik sem jó, egyik sem elkerülhető, egyik sem elkerülhetetlen.

Föld alá, víz alá vagyok nyomva, ő az egyik gyökérszál, aki lehúz, ő a hínár, ami miatt nem jöhetek felszínre, mert rácsavarodott a lábamra. A testem téglafal. Akivel találkozom, rombolja vagy tovább építi. Csont vagyok és szén és mész és szél és fű és nap és hegyek. Az állatok ismerik ezt meg a kannibálok. Megenni, felvagdalni egy másik embert.

Az ablak melletti polc legtetejére tettem, hogy jól érezze magát. Onnan figyeljük egymást, felülről néz, ahogy általában, ahogy nézett kiskoromban, és ahogy nem engedte meg, hogy elkerüljem. Apámmal nagyjából ugyanakkorák vagyunk centiméterben, apámmal nagyjából ugyanakkorák vagyunk májban, tüdőben, vérben. Benzint adott, én szavakat. Amit tovább viszünk, nem hiszem, hogy létezik.

Esténként gonosz állatok szívják ki vérem. Sok van, nagyon sok, nem kellene ennyi. Belső zuhany, segít holnappá lenni. A testem téglafal. Csont vagyok, mész vagyok, csík vagyok. Az alapkö lerakásánál senki sem fotózott. Aki hozzám ér, abból vagyok. Aki belém rak, belém nyom egy szálát, egy fogpiszkálót, egy tűhegyet, rám ragasztja, ami ő. Korty víz vagyok, így könnyű megfulladni indák nélkül is. Azt mondják, ez a legrosszabb halál, mert szembe lehet nézni a szint alatt egy másik alakkal. Aztán elindul a foszlás. Rablók és banditák a bőröm alatt. Kiássák, kocogtatják a csontjaim. Gyilkos, az összes gyilkos. Pad vagyok, amin sose szárad meg a festék.

A születés pillanatától elvágódtunk. Ha valaki fel akar dőlni, elkapathatják, de attól még tovább fúj felé a szél. A családi kripta sem az ürességtől, hanem egymás szavának nem értésétől kong, a közös sírban is elválaszt a koporsók fala, így nem hallani a fogvacogást. Pedig én szó vagyok. Mindenki szó. Ha lenyelem azt a korty vizet, amit évek óta a számban tartok,

a kiköphetetlen részemmé válik. Tisztul, párolog, de sosem szívódik fel.
A víz a legrosszabb, a víz a legjobb.

Kihúzkodhatom, kitéphetem, kiránthatom a szálkákat,
de mindnek ott marad a nyoma. A mai nap pont annyi,
amennyit évek óta őrizgetek és amennyit most szétfolyni hagyok.
Nem emlékszem sem a színére, sem az illatára. Hegekből áll
a szám, nincsenek mondataim. Nem igaz, hogy nincsenek.
Higany vagyok, fény vagyok, csík vagyok, mész vagyok, föld vagyok.
Mindenképpen ennyi, csak más sorrendbe rendezi.
Rám fog fagyni a dér. Rá fogok fagyni a tócsákra,
amiket magamban tartok, amiket sosem merek kiköpni.
Minek van, ami semmire sem képes?

Komplementer

Mama azt mondja, lányok vannak a szobában,
mama azt mondja, hagyjam aludni őket.
Mama, nincsenek itt lányok,
mama, nincsen a szobában senki.
Mama azt mondja, nem lesz elég ennyi leves,
mama azt mondja, nem tudjuk megetetni őket.
Mama, hidd el, elég a leves,
mama, csak te meg én, ketten eszünk.
Mama kérdezi, mit adjunk nekik,
mama azt mondja, valamit adnunk kell.
Mama, nem tudunk adni semmit se,
mama, nem tudunk, ha nincs kinek.

